

ALLAH RESULÜ'NÜN (S.A.V) hayat-ı seniyyelerini inceleyenler, derin bir insanî duyarlılığın tezahürleri ile yüz yüze gelirler. Yaşadığı döneme hayâlen uzanıp, O'nu vazife başında iken seyredemeyenlerin gözüne, belki de ilk olarak nezâketi, inceliği, edebi, şefkati, en önemlisi gözyaşları takılacaktır.

Allah Resulü (s.a.v), ağlayabilen bir insandır. Osman b. Maz'un'un cenazesinde hissiyatının tüm derinliğiyle ağladığını biliyoruz. Oğlu İbrahim'i toprağa verirken de o kutlu gözler yaşlarla dolmuş; "Sen de mi ağlıyorsun Ya Resulullah?" diye soranlara, "Kalp hüzünlenir; göz yaşarır" cevabını vermiştir.

O (s.a.v), yolda gördüğü çocuklara bile selam veren; hayvanlara merhametinden dolayı, kendisine ağır yük yüklenen bir devenin gözyaşlarını elleriyle silen; şahsına yönelik kabalıkları mâzur görüp, hoyrat insanları mülâyemetiyle yola getiren; bir meclise girdiğinde en başa değil de, boş gördüğü herhangi bir yere oturacak kadar tevazu sahibi bir peygamberdi.

Alabildiğine vefalıydı. Bir gün kendisini ziyarete gelen yaşlı bir kadına gösterdiği alâka, Hz. Aişe'nin (r.anha) dikkatini çekmiş, kadın ayrılınca sebebini Efendimiz'e soran Hz. Aişe şu cevabı almıştı: "Hatice hayattayken bize gider gelirdi; yâ Aişe ahde vefa imandandır."

Ef'ali ve akvaliyle bizlere ders veriyordu.

Çevresine karşı duyarlı bir ümmet istiyordu.

Sadece kendisini ve ailesini düşünen, diğer mü'minlerin dert ve ızdıraplarına bigâne kalan biri, O'nun izinden gitmediğini bilmeliydi.

“Komşusu açken tok yatan”, “kendisi için istediğini kardeşi için istemeyen” bir mü'min, O'nun (s.a.v) kutlu beyanlarına negatif anlamda konu oluyordu.

Belki insan bugün, aç gezen herkesten sorumlu olamazdı; hatta modern çağın talihsiz fertleri olan bizler, çoğu zaman, zarurî ihtiyaçlarını karşılamakta bile zorlanan komşumuzun durumundan habersiz yaşıyorduk. Ama Nebi (s.a.v) bizi müslümanlığın -en azından- asgarî standardına, yakın çevremize karşı duyarlı olmaya davet ediyordu.

Mesela mü'min kalpte hiç olmazsa şunu düşünecek bir hassasiyet yaşatılmalıydı: “Acaba bu

gece benim yakınımda, müdahale edebileceğim bir yerlerde, açlığın karşı konulamaz ıstırapları içerisinde yorganını üzerine çekip uyumaya çalışan bir insan var mıdır?”

“Cebrail bana komşu haklarından o kadar çok söz etti ki, komşuyu komşuya vâris kılacağını zannettim.” diyen peygamberin ümmeti acaba bugün ne durumdadır?

Dostlar! gitgide duyarsızlaştığımızın farkında mısınız?

Kabuğumuza çekildiğimiz, günlük meşgalelerin içinde boğulduğumuz, içinde ailemiz ve sevdiklerimizden başka kimseyi bulundurmadığımız ‘bencil’ bir hayatı sırtımızda taşıdığımız, birileri için göz yaşını dökmeyi unuttuğumuzun farkında mısınız?

Bir yetimin başını okşamıyorsak...

Bir kalbi kırığın hüznünü izâle etme gibi bir ‘gündem’imiz yoksa...

Susuz kalmış bir köpeğin çaresizliği artık içimizi burkmuyorsa...

Birileri aç ama biz toksak...

Birileri dardayken genişliğin tadını çıkartabiliyorsak...

Birileri ağlarken kahkahalarımız gök kubbeyi çınlatıyorsa...

Kardeşlerimiz zulmün pençesinde kıvranırken hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyorsak...

Baştan ayağa 'dünya' kesilmişsek...

Kan kaybediyoruz demektir.

Peygamberî duruşa avdet etmemiz gerekiyor demektir.

Allah Resulü'nün ahlâkını hayata hayat kılmak için yeni bir seferberliğe ihtiyaç var demektir.

Ben, belki doğru belki yanlış ama bir şeylerden rahatsızım.

Kendimden, bazılarımızdan, bir çoklarımızdan rahatsızım.

Müslümanın zenginliğine söz söyleyemem ama milletin mâîşetini teminde dahi zorlandığı bir dünyada mal varlığını teşhir etme duyarsızlığından rahatsız oluyorum.

Piyasa şartlarını bahane ederek işçisini mağdur etme duyarsızlığına, müslüman bir iş adamında rastlanmasından rahatsız oluyorum.

Hep âhiretten bahsettiği halde her tavrı ile bu dünyanın adamı olduğunu hissettirenler den rahatsız oluyorum.

Lüks bir yaşamla herkesi dünyaya imrendirme duyarsızlığından rahatsız oluyorum.

Parayı hayatının hâkim değeri hâline getirenlerimizden rahatsız oluyorum.

Herkesin kendi derdine düştüğü, kendini öncelediği, nefsinin başka her şeye tercih ettiği bir çağda yaşamaktan, üstelik bu tuzağa ehl-i dinin de sık sık düşüyor olmasından rahatsız oluyorum.

Ve çözümün 'dua'da olduğunu düşünüyorum.

Hakkıyla dua edenlerimizin çok az olduğuna inanıyorum.

Duanın insanın hayatına yön veren boyutunu hatırlıyor; düzelmesi için dua etmediğimiz hiçbir meselede duyarlılığımızı koruyamayacağımıza inanıyorum.

Dua ediyor olmak, duyarlı oluşun en önemli tezahürü ise ve biz bencillik toprağını üstümüzden atmak istiyorsak dua etmeliyiz diyorum.

Filistin'deki çocuklara, Lübnan'daki analara, bu diyarın gariplerine, acı çeken kardeşlerimize dua edelim.

Hiçbir şey yapamıyor oluşun verdiği eziklikle dua ederek 'çok şey' yapalım.

Uzaktaki din kardeşlerimize de, yanı başımızdaki komşumuza da dua edelim.

Dua ediyor olabilmek için dua edelim.

Kendisine "Benim için dua eder misin?" diye soran birine, "Kalbimde dua edecek haşyet hissetmiyorum." cevabını veren sahabinin ruhî derinliği üzerinde bir müddet kafa yoralım.